

Snabba puckar

Så körde hockey-VM på hemmaplan igång igen. Jag skriver ”igen” eftersom det inte är mer än sex år sedan Finland förra gången stod värd för mästerskapet. Hbl-sportens förträffliga historiska översikter avslöjade nämligen att rotationen var klart långsammare tidigare, närmare bestämt åtta till nio år. Nu får vi vänja oss vid att det allt oftare trissas upp förhoppningar om ett finskt hockeyguld, eftersom många alltså lever i tron att Lejonen skulle spela bättre på hemmaplan.

Tyvärr stöder statistiken inte alls denna uppfattning, även om det rimligen borde vara en fördel att få spela i egna rinkar. Kanske är det just de orealistiska förväntningarna som samlar onödig press på hockeylirarnas i och för sig breda axlar. Men breda axlar och psykisk prestanda går som bekant inte automatiskt hand i hand. I universitetskretsar finns det ju många som gör gällande att de snarast utesluter varandra ...

Saken blir inte bättre av att våra stjärnor varje gång hetsas upp av medierna och på olika sätt låter förstå att guldet är närmare än någonsin denna gång. Antydde inte Teemu Selänne i en intervju för kvällspressen att nu kan stunden vara inne, nu är det eventuellt dags för Finland att ta sitt andra VM-guld. En del av detta amerikanskt skallande skryt går antagligen på de ivriga reportrarnas konto. Vem vill skriva en intervju fylld med anspråkslösa formuleringar – och framförallt, vem vill läsa sådant?

Dessutom, skall man vara stor i orden är det bäst att vara det innan mästerskapen startar. När matchrumban en gång börjat kan var och en se hur långt de bär. Den som har tid att surfa på nätet kan med fördel bekanta sig med den rikssvenska kvällspressens hockeyreportage, vars drastiska ordval och tvära metaforer når enastående höjder just i VM-tider. Förra våren blev det den tidigare så uppburne svenske målvakten Tommy Salos tur att avrättas i pressen efter att han fumlat in ett vitryskt skott bakom sin rygg. I år kan det mycket väl bli någon annan svensk världsstjärna som får veta hut, ja, om inte Tre Kronor skulle råka ta hem pokalen.

Råkar är kanske fel ord i detta sammanhang. Tre Kronor hör som vanligt till de verkliga förhandsfavoriterna. Trots att många av de svenska hockeyvirtuoserna ännu är upptagna av slutspelen i den nordamerikanska NHL-ligan är laget fullspäckat med talanger. Det handlar inte enbart om fysiska egenskaper och taktisk mognad. Varje inbiten hockeynationalist vet att Tre Kronor i mångt och mycket är en synonym för snabba puckar och kallblodig segervilja.

Det finska landslaget har mer sällan beskyllts för kallblodighet. Tvärtom var dess stöttesten i tidigare VM just brist på självdisciplin, men på 1990-talet skedde som bekant en avgörande svängning mot mera ”svenska” fasoner på isen. Typiskt nog var det under den rikssvenske coachen Curt Lindströms ledning som Lejonen tog hem sitt tillsvidare enda VM-guld våren 1995. Men tur nog har denna isiga vatusvenskhet inte släckt det viktigaste, nämligen Lejonens speciella spelgnista!

Som vetenskapsman försöker jag förstås hålla en blaserad distans till dessa stereotypier, men som bänkidrottare vet jag ännu bättre: de ledande hockeynationernas landslag har alltså sina speciella karaktärsdrag. Dagens rödluvor har ett spel som är en säregen kombination av sovjetisk ordning och ryskt kaos, tjeckernas synkroniserade spelglädje är fortfarande oefterhärmlig, och visst känner man ännu igen kanadensarnas enkelspåriga men förargligt resultatbringande individualism.